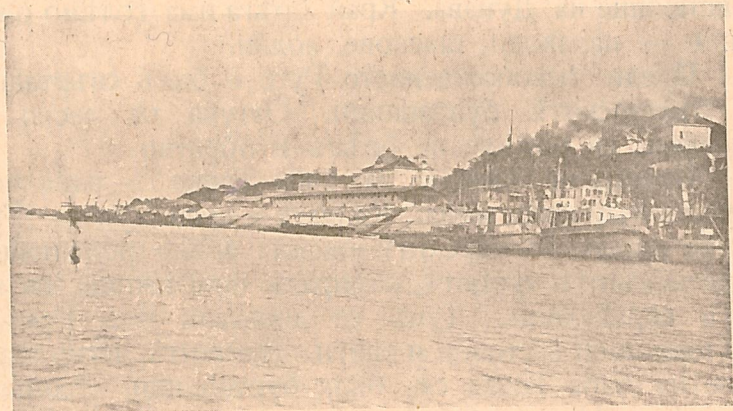

Но ето дрезгавия гласъ на свирката извести, че тръгваме. Колелетата зацапаха, голѣмата снага на парахода се раздвижи бавно, изви се и се отправи по течението. Той запори водата, отстрани се образуваха пѣнести вълни, а задъ него въ водата оставаше голѣма диря, като бразда.

Цѣлата група запѣ въ единъ гласъ :

„Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува,
„Весело шуми,
„И Радешки гордо плува
„По златни вълни.“

Плѣзгахме се по водата и гледахме ту стрѣмния, но китенъ бѣлгарски брѣгъ, ту низкия и равненъ ромѣнски.

Спираме при Никополъ. Неговитѣ бѣли кѣщи сѣ накацали по стрѣмния брѣгъ.

Пакъ потеглихме и плаваме надолу. Ето и Свищовъ, дето руситѣ сѣ минали Дунава.

Освободителната война е била вече обявена. Но все пакъ руситѣ сѣ били въ Ромѣния и обстрелвали нашия брѣгъ. Турцитѣ не знаели, де тѣ ще се опитатъ да минатъ Дунава. Очаквали ги при Русе, при Видинъ и другаде. Единъ день руска кавалерия изненадала турцитѣ и преплавала рѣката при Свищовъ, излѣзла на нашия брѣгъ и прогонила малкото турски войски, които били тукъ. Следъ нея други